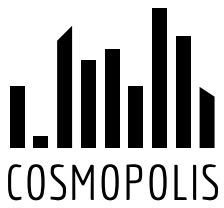

ELIZABETH COLEMANOVÁ

UKRADENÝ PŘÍBĚH

ELIZABETH COLEMANOVÁ

UKRADENÝ PŘÍBĚH

Přeložila Petra Královcová

First published in Australia as LOSING THE PLOT by Allen & Unwin, 2019

Copyright © Elizabeth Coleman 2019

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Petra Královcová, 2021

Cover illustration © Innart / Depositphotos.com

Pro Alana... prostě proto

„Nikdo vás nemůže přimět k tomu, abyste se cítili méněcenní,
bez vašeho souhlasu.“

Eleanor Rooseveltová

KAPITOLA 1

Vanessa

Konec.

Vanessa se zarazila a zamračila se na notebook. Za kuchyňským oknem začínalo svítat. Je to podvádění, napsat nejdřív poslední slovo? Podle Natalie ne.

„Dodá ti to pocit jistoty, že román skutečně dokážeš dokončit,“ řekla jí. „A že tvůj román nebude jen berlička, aby ses vyhnula zpracování vlastní bolesti.“

Natalie byla poradkyně a v těchhle věcech se vyznala, nabízela jí radu s dokonale vyváženou směsí profesionality a osobní vřelosti. Vanessa si dokázala ještě teď vybavit její povzbudivý úsměv a jemný stisk ruky.

Děvka! Kurva! Zlodějka manžela!

Ale i tak. Byla by sama proti sobě, kdyby nevyužila její zkušenosti. I když to poprvé dopadlo tak, jak dopadlo.

„Odcházím k Natalie.“ Konec.

Měla poznat, že je něco špatně, když Craig navrhl, aby své pocity probrali s poradkyní, ale byla tak rozrušená, když použil slova „probrat“ a „pocity“ v jedné větě, že nějak přehlédla varovné signály. Craig nebyl muž mnoha slov, pokaždé se zdráhal mluvit o svých emocích s výjimkou těch, které se týkaly sportu. S kamarády na fotbale klidně plakal radostí nad perdou přímo do brány a utápěl se v bezbřehém soucitu při odchodu hráčů na odpočinek nebo úrazu kolene, jakmile ale přišlo na vztahové záležitosti, jako by se zabouchly dveře. Vanessa někdy přemítala, jestli by získala jeho pozornost, kdyby si natáhla

foťbalové trenky a kopala míč po kuchyni. Ta myšlenka ji pokoušela, ale nikdy to neudělala. Případalo jí to děťinské. No a taky bylo potřeba vzít v úvahu celulitidu.

Pak ale seděli v kanceláři poradkyně Natalie a její empatický pohled a pevné bicepsy otevřely stavidla a z Craiga se vyvalila záplava emocí.

„Je mi to líto, Ness,“ mumlal na konci dlouhatánského monologu, „ale potřebuju někoho, s kým bych si mohl promluvit.“

Aha.

„No to je teda gól!“ chtělo se jí ječet, když dokázala zase trochu myslet. „Docela by se hodilo, kdybys mi to řekl dřív, možná bych nemarnila posledních deset let snahou respektovat, že na nějaké povídání moc nejsi.“ Místo toho ale mlčela. To s vámi udělá šok.

Vanessa slyšela svůj výdech. O osm měsíců později byla v domě pořád znát Craigova nepřítomnost a právě teď ho cítila z každého koutu staré kuchyně. Plánovali renovaci, když tenhle bungalov ze šedesátých let v multikulturním Prestonu na severu Melbourne před osmi lety koupili. Velkolepé sny o žulové pracovní desce a otevřeném prostoru rodinného bydlení. Nic z toho všeho nebylo, protože Craig byl tak zaměstnaný stavěním domů pro ostatní – a možná to tak v srdci nikdy necítil? Bylo ironické, že se všude kolem nich tolik stavělo. Za posledních pár let tři sousedé prodali domy developerům, kteří je neprodleně zbourali a vystavěli bytové domy. Atmosféra klidné ulice, kde se všichni znali, se měnila a Vanessa uvažovala, kdo podlehne příště. Alespoň paní Bianchiová odvedle, která byla v Austrálii od roku 1972, ale dosud pochytila jen zlomky angličtiny, se držela.

Daisy Vanessu štouchla do nohy, aby ji poplácala – natáhla ruku pod stůl a podržela milovanou fenku labradoodla mezi ušima. Daisy se na ni podívala, jako by říkala „to je dobré, spolu to zvládneme“, a Vanesse se zamlžil zrak. Je to legrační, že s námi tohle psi dokážou udělat. Oknem slyšela malé majny štěbetající na telegrafních sloupech a srdce ji bolelo při pomyšlení na smog v jejich maličkých plicích. Slunce ale stoupalo nad dvůr a viděla vykukovat první narcisy a to

už bylo něco. Vanessa nebyla žádná zahradnice, ale milovala narcisy. A kdo ne? Jaro. Nové začátky.

Vrátila se k notebooku. *Konec*. Tak se cítila, když Craig odešel. A teď byla tady, na prahu čtyřicítky, a uvažovala, že ji oslaví tím, že strčí hlavu do kbelíku. Ne, ne doopravdy.

No... možná.

Podívala se na okrouhlé břicho pod županem. Její velikost 12 byla o jedno číslo menší, než nosila průměrná Australanka, tak jak to, že oblečení, které si kupovala, mělo na cedulce skoro pokaždé napsáno L? Bylo to spiknutí proti ženám, věděla to, ale i tak si připadala jako slonice. Obzvláště když se srovnávala s Natalie, která měla břicho rovné a pevné jako buben. Natalie byla blázen do fitness, což se zdálo být v rozporu s tím, že pracovala jako vztahová poradkyně – ale proč vlastně? Jen proto, že celé dny trávila v křesle nasloucháním stěžujícím si a plačícím lidem, nemusela být od přírody usedlá. To ani zdaleka! Natalie seděla, jen pokud zrovna necvičila. Během cvičení každé ráno v parku se jí lesklý tmavý culík pohupoval ze strany na stranu a ona se dostávala do optimální pohody, aby byla zcela k dispozici svým klientům. Se soucitným srdcem a botami Nike byla Natalie pro Craiga dívkou snů. Skutečnost, že měla oči jako korálky posazené až příliš blízko u sebe, mu zjevně nijak nevadila. Když tu Vanessa seděla nad notebookem, neubránila se pomyšlení na to, že Craig a Natalie prožívají skutečný milostný román, zatímco ona se bude muset spokojit s fikcí.

Chystala se svůj román pojmenovat *Ztracené a nalezené srdce*. Bude vyprávět příběh Georgie Sinclairové, kurážné newyorské sestřičky na kardiologii, která asistuje při transplantaci srdce, když se dozví, že dárce je její snoubenec, který právě zemřel při dopravní nehodě. Georgie omdlí na operačním sále, čímž rozzlobí arogantního, ale brilantního transplantčního chirurga doktora Magnuse Maddisona. Jde o první z mnoha jejich střetů, ale jak se příběh rozvíjí a Georgiino srdce uzdravuje, podvolí se s Magnusem sexuální přitažlivosti a hluboce se

do sebe zamilují. Doktor Magnus Maddison je alfa samec, který vy-
cítí Georgiiny citové potřeby a nikdy ji nepřestane milovat. Ale stej-
ně, copak člověk opravdu *přestane milovat*? Jako by se dalo odmilovat,
stejně jako když odinstalujete nějaký program. Vanessa si myslela, že
přestat někoho milovat byla spíš výmluva lidí, kteří se prostě přesta-
li snažit. Ale Magnus se nikdy nepřestane snažit – ne že by se snažit
potřeboval, s Georgií jsou pro sebe jako stvoření.

Vanessu najednou sevřela panika. Byla zubní asistentka, pro lás-
ku boží. Třidvacet let sterilizovala ortodontické kleště a vdechovala
páchnoucí lidský dech. To ji mohlo kvalifikovat k sepsání příručky
o zubní hygieně, ale román? Na co si tu hrála? Pak se ale dala dohro-
mady, když v duchu zalétna zpátky do roku 1994 na střední a zatajila
dech, zatímco sledovala učitelku angličtiny paní Flanneryovou, jak se
kolébavě přibližuje k mikrofonu. Ten vydal ten příšerný pištivý zvuk
a paní Flanneryová sebou trhla a uskočila. Pak se ale sebrala a ozná-
mila: „Cenu v desátém ročníku soutěže v angličtině získává Vanessa
Spriggsová.“

Vanessa si vzpomínala, jak zářila hrdostí a studem, když paní Flan-
neryová říkala shromážděným rodičům: „Vanessa odváděla ve slohu
celý rok skvělou práci, její tvůrčí psaní je mimořádně slibné.“

Potlesk!

Vanessa uvažovala před monitorem: má dát za *Konec* tečku? Ob-
rátila se k hromádce románů s lékařskou tematikou od své oblíbené
autorky Charlotte Lancasterové, ale když je rychle prolistovala, uká-
zalo se, že žádný nekončil slovem *Konec*. A kde teď byla Nataliina rada
začít tím, že napíše *Konec*?

Crrr!

To už je 6.30?! Vanessa vyskočila zklamaně ze židle a vypnula mi-
nutku. Jediné, co napsala, bylo jedno zbytečné slovo, a brzy bude mu-
set vytáhnout děti z postele. Srdce se jí svíralo, když zapínala žehličku
a popadla z koše s prádlem dvě pomačkané školní košile. Staršímu
synovi Jacksonovi táhlo na třináct a ten citlivý chlapec, kterého

tak zbožňovala, se měnil v páchnoucího cizince, který ve svém pokoji vyváděl kdovíco..., i když soudě podle ušmudlaného povlečení se mohla leccého dohadovat. Byla jen ráda, že nesdílel pokoj s divokým mladším bratrem Lachiem, kterému bylo nedávno deset. Jistě, puberta jednou nevyhnutelně zachvátí i Lachieho, ale není nutné to uspíšit.

Znovu ji napadlo, jak je to smutné, že už chlapci nemají doma tátu, který by jim pomohl tím vším projít. Jak se to mohlo stát? Říká se, že zpětně si člověk uvědomí náznaky, ale upřímně, ona je neviděla. Vždycky si myslela, že budou s Craigem žít šťastně až do smrti, i když to tak nebylo. Nikdy ji nenapadlo, že se z ní stane svobodná matka s chlupatými lýtky a dírou v srdci tam, kde býval její manžel.

Srdce!

Inspirace udeřila silou blesku. Už měla poslední větu knihy! Pospíchala zpátky ke stolu a usadila se k notebooku, aby třemi prsty rychle napsala:

Magnus si ji přitáhl do náruče. Položil jí dlaň na srdce a jemně si přiložil její ruku na to své. „Cítíš to?“ zeptal se. „Dvě srdce bijí jako jedno.“

Vanessa se opřela a zářila pýchou. Poprvé po osmi měsících cítila záchvěv optimismu.

Což znamenalo, že Natalie měla pravdu. Ksakru.

KAPITOLA 2

Georgie podala Magnusovi jehlu a šití. Když se jejich ruce ve sterilních rukavicích dotkly, ucítila elektrický výboj. Tytěž mužné ruce, které vysílaly impulzy do jejích prstů, právě vložily srdce do hrudi její těžce nemocné sestry...

„Vrať mi to!“

„Dej mi pokoj!“

„Mami! Lachie mi vzal telefon!“

No výborně, kluci už byli zase v sobě. Vanessa se snažila ignorovat šarvátku ozývající se z Lachieho pokoje.

„Řekni mu, ať mi to vrátí!“

„Sklapni, blbe!“

„Ty jsi blbec!“

„Mamííí!“

Vanessa se ani nepohnula, protože by jí muselo hořet za zadkem, aby právě teď vstala od počítače. Skoro rok poté, co napsala *Konec*, vyťukávala poslední řádky! Sotva tomu mohla uvěřit. Nějak se jí podařilo po tři sta šedesát osm dní v řadě vylézt z postele ve 4.30. Vydržela přes všechny pochyby, až nápady začaly plynout a doktor Magnus Maddison a přidrslá sestřička Georgie Sinclairová oživila a všechno ostatní díky nim začalo tak nějak dávat smysl. Jako by jí stvoření fiktivního světa pomohlo vidět ten skutečný jasněji.

Když se ohlédla, nebyl Craig jediným viníkem krachu jejich manželství – ne že by někdy někdo byl. Vanessa už dokázala vidět, že se

až příliš snažila nerozhoupat loďku. Měla se dožadovat Craigovy pozornosti a pustit se do nějaké té hádky čistící vzduch, ale z konfliktů se jí vždycky ježily chlupy. Někdy si říkala, jestli by to bylo jinak, kdyby patřili s Craigem k těm párům, které si libovaly v hlučných sporech následovaných vášnivým sexem na udobřenou. Možná, jenže to vůbec nebyla ona. Byla z těch, co se snaží všem zavděčit – ačkoli, jaká ironie, Craigovi se nezavděčila...

Pohled jí padl na vázu svěžích narcisů, které natrhala dnes ráno. Další jaro. Další nový začátek. Možná byl čas Craigovi a Natalie skutečně odpustit, místo aby to jen předstírala kvůli chlapcům. Už to bylo dvacet měsíců a všichni šli dál. Vanessa byla znovu zamilovaná – do doktora Magnuse Maddisona. Byla to chyba?

Jejich pohledy se setkaly nad chirurgickými rouškami. Magnusovy oči byly jako záhadné tůně, hluboké a temné jako sama noc, a přece v nich byla zranitelnost, jakou ještě neviděla. Zaleskla se v nich snad slza?

Narcisy se chvěly do rytmu Vanessina psaní, což se rozhodla považovat za šťastné znamení, ačkoli věděla, že to ve skutečnosti souvisí s rozviklaným stolem, který měl jednu nohu podloženou podtáckem, aby se nekýval. Nezabíralo to.

„Mami, on mi to nechce vrátit!“

Ve dveřích do kuchyně se objevil Jackson a hned za ním Lachie.

„Slepičí prdelko!“

Vanessa odvrátila pohled od monitoru a otočila se k synům. Oba dva byli vysocí po Craigovi, zdědili po něm i husté medově hnědé vlasy, ale zatímco Lachie podědil i široká ramena a snědost, Jackson byl hubené dítě střižené ze stejné pihovaté látky jako Vanessa. Vytáhl si kratší slámku, dle jejího mínění.

„Lachie, vrať to. Stejně máš dělat na tom projektu o pouštních zvířatech.“

Lachie ale s obratností digitální generace dál prsty ťukal do mobilu.

„Jen se podívám na Ender Dragona...“

„To je můj telefon!“

Vanessa rychle nakoukla na monitor. Neměla by nahradit slovo „zaleskla“ výrazem „zatřpytila“? Ano, slza se zatřpytila, to zní líp.

Zatím se Jackson vrhnul po iPhone a Lachie ztratil kontrolu nad hrou. Praštil bratra. Jackson mu bouchnutí oplatil, a už z nich bylo klubko pihovatých paží a pěstí.

„Zrovna jsem chtěl zabít Ender Dragona!“

„Je to můj telefon a já chci zabít Withera!“

„Stačí!“ sebrala Vanessa Lachiemu telefon. „Musí existovat někdo, koho byste mohli zabít společně.“ Ukázala k obývacímu pokoji. „Tenhle iPhone se zabavuje. Oba hned na Xbox.“

„Ale mami...“

„To není fér...“

Zdvihla ruku. „Žádné dohadování. Bud' *Call of Duty*, nebo postel.“

Jackson a Lachie nabručeně odkvačili a Vanessa prožívala krušnou chvíli. Jaká je to matka, když synům nařizuje jít si hrát válečnou hru plnou násilí? Taková, která má pocit, že jestli nebude mít chvíličku klidu, asi je zabije.

Nebývala vždy tak benevolentní. Trápilo ji, když si chlapci hráli násilné hry, ale Natalie promyšleně tlumila její strachy.

„Vážně si nemusíš dělat starosti. Mysl mladého člověka dokáže rozlišovat mezi fantazií a realitou, a věř tomu nebo ne, ovládnutí Xboxu rozvíjí zručnost a koordinaci oko–ruka.“

Vanessa samozřejmě mohla říct: „Víš, kam si můžeš ty svoje rady strčit, ty děvko?“ Ale přiznejme si, že jí Natalie říkala, co chtěla slyšet, protože Xbox chlapce zaměstnal a jí uvolnil ruce na psaní knihy. Jen doufala, že se *Ztraceného a nalezeného srdce* prodá dost, aby to zaplatilo jejich léčbu, bude-li později potřeba. Nebo možná kaucci. Což – kdyby na to skutečně došlo – by nebylo tak zábavné, jak se momentálně zdálo.